

הבן של העצני

למרות שגורדן הדיו אליקים העצני יצא נגד פעולותיו של לוינגר, היה בנו הצעיר חבר ביחידת המחץ של ילדי הקריה, שהשתעשעו עם החיילים.

יירת לדי-הרכב הצבאיים הגיעה לקריית-ארבע, ביום הראשון האחרון, כללה בתוכה שלוש משאיות עמוסות חיילים חובשי כומתות אדומות, משר אית נוספת ובה חיילי היחידות המיטרת הצבאית, וכן גייסים נושאי אנטנות, שמי תוכם בקעו ציפופים מחריעי-אזניים.

לתושבי הקריה, שרובם היו עוסקים באיחוד שעה בתפילות ראש-השנה, היתה מסרת הפגנת הכוח ברורה: זה"ל החליט לעצור את הרב משה לוינגר, מנהיג גוש-אמונים, מייד על צאת החג.

הפרשה החלה ימים אחדים קודם-לכן, על-פי החלטת שר-הביטחון הוציא המשל הצבאי של חברון צו, המגביל את ניידותם של לוינגר ותושב נוסף של הקריה, פירי שו האמיתי של הצו היה של לוינגר לא יוכל להתפלל בהרחבת בית-הכנסת בית אברהם, הנמצאת ליד המושבה הציבורית של השוק בחברון. פעמים אחדות אירעו היתקן ליוות בין תושבי קריית-ארבע היהודים לבין תושבי חברון הערבים בעת התפילה בבית-כנסת זה, או בדרך אליו או ממנו.

החיילים

סירבו לעצור

כשהביא מושל חברון את הצו אל לוינגר, העיף הרב מבט בפיסת-היד נייר, נטלה מידו של המושל וקרעה לגזי-רים. המשל הנדהם פלט לעומתו: "הרב לוינגר, אני לא אעצור אותך בתג אים תיכנס לחברון, אבל אעצור אותך מייד כשייצא החג."

בראש-השנה עמד הרב לוינגר בראש מגיני מתפללי קריית-ארבע בבית-הכנסת בית-אברהם. למחרת, היום השני של ראש-השנה והיום הראשון בשבוע, פנתה שירת המשאיות הצבאיות לתוך הרחבה שמעל לבניין המאורך, בו שוכנת דירתו של הרב לוינגר.

עוד לפני שירדו החיילים מעל המשי איות, עברה השמיעה על בואם בקרייה כולה. מאות מאנשי גוש-אמונים, שוכני הקריה מיהרו לעבר ביתו של לוינגר, ויצרו חומה חיה סביב הכניסה.

את פני החיילים הנדהמים הקבילה שירת "עם ישראל חי", הימנונו של גוש-אמונים. קבלת-פנים כזו אינה מצויינת בשום ספר העוסק בתורות-הלחמה. החיילים התייצבו בפיות פעורים מול גוש-האדם השר בהתי להבות. ארבעה מהם ניגשו אל מפקדם הודיעו לו: "אנחנו לא התגייסנו לצה"ל בשביל לסגוע באנשים כאלה. אנחנו לא נהיה בין אלה שיעצרו את הרב לוינגר." המפקד הגיב בחריפות. הוא הורה לשוטרים הצבאיים לעצור את הארבעה, ולאובילים למעצר בכלא 4.

באותה שעה החל משאומתן משער שע בין מפקדי צה"ל ללוינגר ואנשיו: "אנחנו באנו רק לקחת אותך לחקירה. כשייצא החג תבוא איתנו, ונחזיר אותך

במדינה

יחסים מרחביים

פרובוקציה בדמשק

המונים רקדו סביב הגופות התלויות בדמשק — והעיתונים עזזו בתדאביב

שוב היו תלויות גופות-אדם בחוצות באחת מבירות המרחב. שוב נערכה הצגה ברברית לרגל הוצאת-ההורג של יריבים פוליטיים, כשהמונים רוקדים סביב ה-גופות.

בפעם שעברה קרה הדבר בבגדאד. המור צאים הורג היו אז יהודים וקומוניסטים. וישראל כולה הודיעה.

הפעם קרה הדבר בדמשק. המוצאים להורג היו פלסטינים, וכמה מעיתוני ישראל היללו ושיבחו את התליינים.

יוני השחור. פרשת הפעולה הפיזית במלון סמיראמיס בדמשק היתה סתומה מכמה בחינות.

בלבנון ממתנה התנועה הפלסטינית, בראשות אש"ף, למיתקפת-המחץ הבאה של הצבא הסורי. היא לא יכלה להיות מעוג-יינת במעשה פרובוקטיבי בדמשק, שיספק לממשלת סוריה אמתלה נוחה לפתיחת מיתקפה זו. אמתלה כזאת דרושה, כיוון שבקרב הצבא הסורי אין התלהבות למיל-חמה נגד הפלסטינים, שנחשבו עוד אתי מול כבעלי-ברית וכגיבורי העניין הערבי. פרובוקציה מרגיזה, הפוגעת בגאוה הסורי, היתה רצויה ביותר לנשיא חאפז אל-אסד.

לכן טענו השבוע דוברי אש"ף, כי מבצ-עי ההתקפה בדמשק לא היו כלל אנשי פתח, הכפופים למרות אש"ף — אלא סוכני מוסדות-הביטחון הסוריים.

מתוך הדו"ח של שירות-הביטחון הסורי ריים עצמם עולה שהולית הפיזית באה מעיראק, ושחבריה היו שייכים לגוף אני-טיסורי שקרא לעצמו בשם יוני השחור, על מישקל ספטמבר השחור.

ייתכן שהיוזמה למעשה ההפגנת באה מממשלת בגדאד, העוינת את הממשלה בדמשק. שתי הממשלות שייכות לאגפים

העם

אות לבאות

ראש-השנה הפך פורים — ושרי-הביטחון הפך מוקיון

אי-שהשנה תשל"ו הסביע את חותמו גם על השבוע הראשון של תשל"ז. אם היה זה אות לבאות, צפויה למדינה שנה משעשעת.

כי הרב משה לוינגר הפך את כולם לצחוק — את הממשלה, את שרי-הביטחון, את צה"ל ואת המיטרת.

קומדיה, לא בריחה. לאורחי ישראל, ראלי, שקיבלו את המידע שלהם מפי הרדיו הממלכתי, הצטיירו המאורעות (ראו הכתבה "טראגיקומדיה בחברון") כך:

המושל הצבאי, הפועל מטעם צה"ל, הוציא צו שאסר על לוינגר להיכנס ל-חברון הערבית, מילבד למערכת המכפלה והדרך אליו, מפני שהוא גורם שם כמויד למהומות.

● לוינגר הפך את הצו.

● כוחות-הביטחון נשלחו לעצור את לוינגר.

● לוינגר לא ניאות להיעצר, והסי-תגר בביתו.

● כוחות-הביטחון התחננו באוזני לוינגר, "להסגיר את עצמו".

● לוינגר סירב.

● צה"ל גייס כוחות צנחנים ומיטרת-צבאית, הטיל מצור על ביתו של לוינגר, כדי לאלצו להיכנע מרצונו.

מכיוון שכל זה לא קרה בפורים, אלא בין כסה לעשור, לא היה מנוס מלהתי-ייחס לקומדיה זו ברצינות. מסתבר כי לגבי סוג מסויים של עבריינים, קיימים נוהלים מיוחדים. אין עוצרים אותם אלא בהס-כמתם. כל נכנסים לבתיהם כדי להניח עליהם את יד החוק, כל עוד אין הם "מסגירים את עצמם", בפתח בתיהם. לירי השוטרים הממתנים להם בחוץ בנימוס, הם נהנים מחסות מלאה.

אילו הפך שימיון פרס, האחראי ל-שטחים המוחזקים, רק את עצמו למוקיון, היה זה עניינו הפרטי. אבל פרס הפך את שילטון-החוק כולו ללעג ולקלס בידי קור-מץ הקנאים הלאומנים.

וזאת כבר אינה בדיחה.

תלמידות "אורט" רמת-גן בצעדת ירושלים. חמור מי שלא הולך.

שונים של מיפלגת אל-בעת, ומתחרות זו בזו. **שבה לתליין**. מעבר למזימות הסרי-ליסיות של שרות-ביטחון ואירגוני-סתר, היה קיים הגורם האנושי הפשוט. אחרי חצות ראו אזרחי ישראל, בעזרתה האדיבה של הטלוויזיה הירדנית, את שלר-שת חבריה-החוליה ששרדו בחיים (הרבי-עי, שהיה המפקד, נהרג בעת הפעולה עצמה). הם רואינו בידי כתב הטלוויזיה הסורית, שדמה להפליא לחאפז אל-אסד עצמו, השלושה, צעירים פלסטיניים שגיר-או כבני מישפתות טובות, דיברו בצורה שקטה ואינטליגנטית. הם ניראו כמבנים את מצבם החמור, אך בוודאי לא העלו בדעתם שלא יראו עוד את אור השמש.

התהליך המישפטי-כביכול, שעליפו גש-פטו, נידונו והוצא-להורג תוך כמה שעות, היה ברברי — גם לולא התוספת של תליית הגופות ברחוב ועריכת הפולחן ההמוני סביבן.

העובדה שעתון ישראלי כמעריב מסור גל לשבח תהליך כזה, להציגו כדוגמה ה-ראויה-לחקוי ולדבר בהערצה על הסורי-רים, ברומזו שאלה הם בעלי-הברית החד-שים של ישראל נגד הפלסטינים, מלמדת הרבה על המציאות הנפשית בחלק מן הציבור הישראלי.

צעדות

בחזרה למצור

צעדת ירושלים גרמה שיבושים בתנועה

כבידה, והפכה אותה לקרינבלי יום-אחד

בישראל עדיין אין קרנבלים, ורבים נוש-אים עיניהם בחודשי הקיץ לזה הנערך בריו הדרוניור, וטסים לשבועות אחדים של שימחה דרום-אמריקאית אמיתית.

למי שאין די כסף לכך, פתרה הגיאר-גרפיה של ארץ-ישראל את בעייה. ירוש-לים הרים סביב לה, ועל ההרים האלה צריך לטפס, ומי שאוהב את ארץ-ישראל אוהב לטפס על ההרים האלה, לפחות פעם אחת בשנה.

מאז נפסקה, מטעמי חיסכון, מסורת צע-דות ארבע-הימים, הפכה צעדת-ירושלים למיפעל המושך את כל חסידו הצעדות ב-ארץ, ומיספרם של אלה, בייחוד אם מדובר ביום חופשה נוסף באמצע השבוע, מגיע לרבבות.

כבישים הפומים. צעד-ירושלים הק-פיאה את החיים בבירת ישראל לפחות למשך יום אחד, באמצע השבוע שעבר.

"כביש תלאביב ירושלים חסום! יש כאן המון אוטובוסים! אני לא יודע מה לע-שות!" צעק לתוך מכשיר-הקשר שוטר ש-עמד בסריאונים מול פקקי-התנועה הא-דירים שחסמו את דרכי-הגישה לשכונותיה של ירושלים.

מחסומי המיטרת לא יכלו לעמוד מול זעמם של הנהגים, שפרצו לרחובות העיר בהם צעדו אותה שעה 50 אלף הצועדים, מיספרי-שיא בצעדות-ירושלים. ברחובות רבים ניראו כלי-רכב, כשהם מפלסים דר-כס בין קבוצות חיילים וקבוצות אזרחיות, תוך צפירות צורמות. רק נס גרם לכך שהצעדה תסתיים ללא נפגעים.

קודם-לכן, לפני שהגיעו הצועדים לפר-ברי ירושלים, ניראו הרי ירושלים במשך שעות אחדות, כמישכן אינדיאנים העורכים טכס מיסותורי. שלל צבעים, צעקות, שירה, דגלים, מוסיקה מכל הסוגים וחיוכים מתוך פנים מיוזעים מילאו את ההרים בשימחת חג. קבוצות החיילים התערבו באזרחים, וזוגות חדשים רבים צמחו מתוך הצעדה הקצרה.

צעדה מזוככת. אבל לשימחה זו לא נתפסו תושבי ירושלים, במיוחד תושבי שכונת בית-הכרם, ששותקה מתנועה ל-משך כל יום הצעדה. אזרחים ממורמרים המתינו שעות בתחנות האוטובוסים, שכן אנד היקצה אוטובוסים רבים להסעת הצו-עים לירושלים וממנה. בחניון שהוקם ליד שכונת בית-הכרם על-ידי טרונים ש-הקציב לכך הצבא, נותרה במוצאי יום ה-

(המשך בעמוד 18)